Розкуйтеся, братайтеся!

Вільне Слово

№ 3
липень
1989
Київ

ГАЗЕТА ГРУП НАРОДНОГО РУХУ УКРАЇНИ

СЬОГОДНІ В НОМЕРІ:

Продовжуємо публікацію виступів делегатів конференції Народного Руху в Києві.

РАДА ОРГКОМІТЕТУ ВСЕУКРАЇНСЬКОГО УСТАНОВЧОГО З'ЇЗДУ НАРОДНОГО РУХУ УКРАЇНИ

ЯВОРІВСЬКИЙ ВОЛОДИМИР ОЛЕКСАНДРОВИЧ, народний депутат СРСР - Голова оргкомітету,
МОСІЮК ОЛЕКСАНДР МИКОЛАЙОВИЧ - голова секретаріату оргкомітету,
ДОНЧИК ВІТАЛІЙ ГРИГОРОВИЧ - Голова редакційної комісії для підготовки програмних документів РУХу
ДРАЧ ІВАН ФЕДОРОВИЧ,
ПАВЛИЧКО ДМИТРО ВАСИЛЬОВИЧ,
ВЛОХ ОРЕСТ ГРИГОРОВИЧ, м.Львів,
МУЛЯВА ВОЛОДИМИР САВИЧ, м.Вінниця,
САНДУЛЯК ЛЕОНТІЙ ІВАНОВИЧ, народний депутат СРСР м.Чернівці,
БРЮХОВЕЦЬКИЙ ВЯЧЕСЛАВ СТЕПАНОВИЧ,
ПОРОВСЬКИЙ МИКОЛА ІВАНОВИЧ, м.Рівне,
БОЙКО ВІКТОР СТЕПАНОВИЧ, м.Жашків,
РАТНІКОВА ЄВГЕНІЯ МИКОЛАЇВНА, м.Донецьк,

ВОЛОДИМИР ЯВОРІВСЬКИЙ:

Мовні екстремісти! Я думаю, що ж воно ми за народ такий, якого доля поселила у центрі Європи. Що ж воно за народ і з чим ми прийшли під фінал цього 20 століття, коли інші народи досягли високих цивілізацій, і високих демократій, і високих культур, а ото ми такі ж в цьому тілі? Що ж ми за народ, що прийшли на межу 20 століття глухонімі, без своєї мови. І сьогодні вимолюємо право державності цієї мови у Леоніда Макаровича Кравчука, українця. Випрошуємо в нього, сина цього народу, щоб він дозволив, щоб ця мова була державною. Що ж ми за народ такий, доля поселила якого у такі грунти, що могли сьогодні жити дай-боже, а ми власне без землі залишилися. Отруїли її, радіацією засипали. І що ж ми за народ такий, в якого власне нинішнього і майбутнього не буде, якщо все буде продовжуватись так, як сьогодні є з Чорнобилем, з Чернівцями. Що з нами взагалі відбувається, що столоси, що ж ми за народ, який посилає своїх делегатів на перший з'їзд до Москви і працює весь бюрократичний апарат, щоб менше розумних людей виступило, а виступили ті, кому ми знову будем нагадувати, що ми українці, майже поліцаї і щербери, які вічно накидаються на все те добре і світле, що є в інших народів. Для чого це робиться? Якщо Власов прийшов о 6-й годині ранку, то я прийшов раніше. Але вже звечора було сказано, щоб нам слова не давали. Що ж ми за народ такий, коли затверджуючи міністром Коновалова, я його допитую про те, хто дав дозвіл будувати в Чорнобильській зоні завод по переробці ядерних відходів, куди будуть звозитись з усього світу, як в останню жабальну державу відходи і там перероблятись? Він, притиснутий до стінки зізнався."А что ж Вы за народ такой, когда сам ваш президент академии наук Патон предложил этот завод строить". Що ж ми за народ, коли кидаємо стільки сил, щоб реалізувати найапокаліптичніший задум, який умертвить південь України. Мав на увазі канал Дунай-Дніпро. Я про цей канал звернувся у Полад-Заде, який претендував на роль міністра. А він каже, що будівництво каналу запропонував Володимир Васильович Щербицький.

Так що ж ми за народ? А по-моєму абсолютно нормальний народ в цілому, і в психіці, і не ледачий. І біда наша в тому, що ми вічно не мали своєї державності. Не маємо її і зараз. А народ, який не має державності, ніколи не мав свого справжнього уряду. Не має його і сьогодні.

Якщо вони нам зроблять перебудову по своєму образу і подобію, то вона нам не потрібна. Через те прийшов народ, який вирішив творити свою долю врешті решт на цій землі і тому РУХ необхідний. Леоніду Макаровичу, дорогий, спасибі Вам і Володимиру Васильовичу. Ніхто справді більше Вас для РУХу не зробив. Я переконаний, що якби не ваша кампанія проти РУХу, то ми ще б думали створювати його чи не створювати. Спасибі Вам, ви нам допомогли всім, чим могли.

На закінчення, я хотів би сказати до нашого шановного литовця. Він говорив, що вони планують, щоби компартія Литви була автономною, була самостійною. Дорогий колего з Литви! Я хотів Вам сказати, що наша компартія України вже давним давно самостійна, тому що вона настільки відстала від перебудови, що вона справді самотня і горда в своїй самотності.

ПАВЛО КИСЛИЙ:

Член-кореспондент АН УРСР, заст.директора Інституту надтвердих матеріалів АН УРСР

Я хочу перш за все заявити тут, нашому зібранню, що більшість, переважна більшість учених академії підтримує РУХ. Звичайно, про це ніхто не міг почути. Я якраз лежав в лікарні, коли вийшла стаття академіків проти РУХу. Маючи багато часу, я написав в Літературну Україну. Моя стаття обговорювалась в Інституті теоретичної фізики, була сприйнята позитивно. Крім мене написали такі статті академіки, член-кореспонденти. Але їх ніхто не друкує. Наша президія академії наук прийняла ганебну постанову про неприйнятність Руху під тиском ... Неможливо собі уявити таку ситуацію, коли державна установа засуджує громадську організацію. Тепер я вимушений, оскільки виступав Л.М.Кравчук, сказати про те неприйнятне, що було в його виступі.

Ми не можемо прийняти керівну роль? Чому? До чого це призведе? У нас в суботу була дискусія між координаційною радою і ідеологічною комісією міськкому партії. І Л.М. сказав -" А ви,РУХ,приймаєте на себе відповідальність за безгосподарність за безвідповідальність, за ті негативні явища, які у нас є? Отже, якщо ми приймаємо керівну роль партії, то ми дискредитуємо РУХ відразу тому, що будемо відповідати відразу за все те негативне, що є. Нам кажуть, що ми повинні співпрацювати з системою. Чи ми можемо, як того хоче Леонід Макарович співпрацювати з системою? Ми повинні цю систему демонтувати.

Чому ми повинні її демонтувати? Справа в тому, що всі, хто болів за долю народу повинні зрозуміти, що в нас ліквідовані матеріальні основи розвитку суспільства. Ми створили авторитарну систему праці, де всі сфери життя є зоною діяльності бюрократів. У всіх відомих нам суспільствах бюрократ розподіляв результати роботи або прибуток. А ми створили суспільство, в якому бюрократ розподіляє не тільки результати роботи, а розподіляє і саму роботу, і ресурси для виконання цієї роботи. Ясно, що проти такої системи ми повинні виступати. І це, з моєї точки зору, одне із завдань РУХу.

Тепер стосовно системи господарювання. Виступали на з"їзді Ємельянов, Попов та інш. Пропонували систему господарювання. Я з свого боку сказав би, що саме найкраща пропозиція для республік прийняти систему господарювання Швеції. Радянський Союз необхідно перетворити в так звані об"єднані штати Європи. Звичайно, виступлять проти, тому, що в цій ситуації отой сильний центр стає державною симфонією імперії і більше нічим.

У нас знищені духовні основи розвитку суспільства. Уніфікація мислення, монополія партії на право, совість, милосердя...

У нас знищені політичні основи розвитку суспільства. Однопартійна система повністю виключає людей з живої політики.

Знищені національні основи розвитку суспільства. Великодержавний шовінізм у нас існує, як релігія країни.

Знищені правові основи розвитку суспільства. У нас не тільки не використовуються основні, всесвітньо відомі, прийняті всіма країнами документи, але вони навіть невідомі для більшості з нас. Це Загальна декларація прав людини, Декларація про надання незалежності колоніальним країнам і народам, Міжнародний пакт про громадянські і політичні права та інш. ...

ФЕДІР МОСКАЛЕНКО

робочий секретар Російського Народного фронту, м.Москва.

Шановні кияни, гості Києва, друзі! Від імені РНФ маю честь вітати Вас і передати гарячі вітання моїх товаришів. Враховуючи обмежений регламент, хочу, насамперед, заявити, що принципові позиції РНФ і позиції Народних фронтів України, Литви, Латвії практично дуже близькі. Щоб не повторювати ті актуальні думки, які були висловлені попередніми доповідачами, хочу проілюструвати свої слова Зверненням Російського Народного Фронту до ЦК КПРС і до всіх рядових членів КПРС.

ОБРАЩЕНИЕ К ЦК КПСС И КО ВСЕМ РЯДОВЫМ ЧЛЕНАМ КПСС.

Товарищи! Объективный и честный анализ сегодняшнего положения приводит к выводу о том, что в настоящее время в нашей стране реальный социализм не построен. Построена система, представляющая собой странную смесь неофеодализма с элементами квазирыночной экономики и даже с некоторыми элементами рабовладельческого строя.

Так как реальный социализм не построен, то поставленная КПСС цель построения коммунизма к 1980 году и какому либо еще году по крайней мере преждевременна.

Программа КПСС в настоящей редакции не отражает реалий жизни, не актуальна, почти не читается народом и практически не воспринимается как серьезная программа серьезной организации, претендующей на лидерство.

Авторитет КПСС в глазах народа неуклонно падает. С целью недопущения полной потери авторитета КПСС в глазах народа, а также с целью совершенствования самой КПСС ПРЕДЛАГАЕТСЯ на следующем съезде КПСС:

1. Изменить название КПСС на СОЦИАЛ-ДЕМОКРАТИЧЕСКУЮ ПАРТИЮ Советского Союза, ставящей своей целью построение в СССР реального социализма. /Нельзя, не учась в школе, учиться в университете. Нельзя ставить задачу построения коммунизма не построив социализм./
2. Откорректировать программу в полном соответствии с принципами социал-демократии, реальной ситуацией в стране и реальными задачами, которые практически можно решить в обозримой / не более 15 лет / перспективе.

составили секретари Российского Народного Фронта, члены КПСС Иванов В.А.
Скурлатов В.И.

Поддерживающих данное обращение призываем к его размножению, распространению, сбору подписей и направлению их в ЦК КПСС.

ВЯЧЕСЛАВ ЧОРНОВІЛ

Я буду зараз говорити від себе, як представник Української Гельсінської Спілки. Справа в тому, що тут уже говорилося про екстремізм. Якщо вірити офіційній пропаганді, то перед вами зараз представник ультраекстремістської організації. Давайте з"ясуємо, що ж воно таке екстремізм. Якщо існує організація, яка першою на Україні, задовго до створення РУХу висунула конструктивну програму народного руху чи фронту і почала її пропагувати, якщо таку організацію, яка пропагує мирними методами, розповсюджує таку літературу називати екстремістською, то як тоді називати ту організацію, яка дає вказівку або сама відпускає, напускаючи на людей собак, омонів, які, до речі, у Львові розшифровують як "отряды демократической обработки населения". Так їх називають вояки з цього доблесного загону. Як оцінювати ту організацію, яка організувала проти нас шалену пропагандистську кампанію, приписуючи нам будь-що. В Львівській пресі можна прочитати, що ми закликаємо вчинити новий Сумгаїт, що ми вимагаємо когось депортувати з України, що виступаєм проти мішаних шлюбів, що ми регламентуєм кохання. Все це абсолютний абсурд. Прошу читати нашу декларацію принципів.

Тут десь на самому початку, після того, як виступив добродій Дончик, я подав у президію таку записку: "Чому у виступі   , коли він називав передумови виникнення НРУ, різні неформальні організації називав, що несли ці ідеї, не згадав і словом Українську Гельсінську Спілку, яка ще 7 липня 1988 року оприлюднила свою декларацію принципів, аналогічну часом до буквальних збігів з програмами народних фронтів Латвії, Естонії, Саюдісу, які з"явились на місяць пізніше від нашої програми. Чому не згадано про спробу створити демократичний фронт сприяння перебудові у Львові, яка була оголошена на Львівських мітингах влітку 1988 року. Це якраз через те, а не через дикий міф про пам"ятник Бендері жорстоко розганялись з застосуванням спецвагонів і собак наші мітинги. Чи можна починати благородну діяльність із маніпуляції? Чи можна відмежовуватись від інших патріотичних організацій, що зазнають офіційного цькування? Чи не гадаєте Ви, шановні організатори НРУ, що і Вам трохи попустили тільки для того, щоб протиставити народний рух Спілці, всі, чи майже всі члени якої підтримують РУХ і входять до нього персонально, але не організаційно, бо деякі пункти програми вважаємо занадто компромісними, якщо не сказати більше. Прошу записку зачитати. РУХу цензура не личить". Цю записку написав В'ячеслав Чорновіл, Василь Барладяну, Роман Латин[illegible] активісти УГС. Вона тут не зачитана. Я посилав десь із 3 записок з нагадуванням прохання дати мені виступити. Тільки підтримка залу надала мені зараз слово. Мені здається, що якщо по цій лінії піде наш РУХ, буде отак розмежовуватись, ми далеко не зайдем. Хотів би вже закінчити банальну історію із цим екстремізмом. Я думаю, що у нас на Україні проявів так званого "лівого екстремізму" немає. Але якщо далі буде такий шалений опір перебудові, страшенний опір тому, чого ми всі тут прагнемо, він може з'явитись на нашу спільну біду. Якісь бомбісти чи ще щось.. Не доведи боже.

А от "правий екстремізм" у нас процвітає. Нас б'ють, нас садять за мирні передвиборні мітинги. Ми вже скуштували якісь повні роки тюремного ув'язнення. Нібито немає переслідувань за політичні переконання. А нас без кінця тягають по тюрмах. Ось Вам всі ці приклади. Я недавно вийшов з такого ув'язнення за мирний передвиборний мітинг. Зараз в такому ув'язненні знаходяться наші активісти, які брали участь в панахиді по жертвах сталінізму в Івано-Франківську. Це Ігор Деркач, священик греко-католицької церкви отець Михайло та ряд інших. У мене зараз в кишені повістка з викликом в Червоноармійський райвідділ за участь в мітингу в Пляшевій біля козацьких могил. Ось Вам конкретні приклади правого екстремізму.

Тепер про програму РУХу. Вважаю недопустимим визнання керівної ролі партії. Якої партії? Тієї партії, яка 70 років гробила український народ? Підраховано, що за 70 років більше знищено українців, ніж їх зараз проживає в Україні. Нищила нас не Берія і не Сталін, нищила нас ідеологія, однопартійна система. Нищила нас та система, яка була започаткована розгоном Установчих зборів в 1918 році і ліквідацією демократії. Більше 50 мільйонів українців знищено. Яка керівна роль? Тільки багатопартійна система. Тільки широкий плюралізм думок. І тільки право постановки глобальних проблем. Ми не можемо ховатися за проблеми мови, енергетики, все це зрозуміло. Але нам необхідно зрозуміти, що тільки тоді, коли український народ разом з іншими народами , що проживають на Україні стане повним господарем на своїй землі, всі проблеми будуть зняті. У програмі УГС з самого початку проголошено ідею української державності. Ми, як федеративна правозахисна організація вважаємо в своїх рядах всіх, хто ставить питання державності починаючи від федерації, дійсної федерації, а не тої фікції, яку ми маємо багато років, конфедерації - об'єднання з іншими народами Союзу , чи народами Європи, як нам пропонують поляки, наприклад, в перспективі, а також повної державної незалежності. Всі такі люди входять до нас. Головне, щоб людина переживала за свій український народ і прагнула його визволення. Тепер кілька робочих питань, які варто обговорити.

Чомусь тільки один Іван Драч нагадав про те, що готується зараз у Полтаві. Панове друзі! Готується шовіністичний шабаш. Готується страшне знущання над українським народом. Готується плювок в наші душі, в наше обличчя. І ми це потерпимо? Щоб "Молодая Россия", філіал "Пам'яті" влаштовувала свої святкові ігрища в честь остаточної наруги над українським народом, в честь остаточної ліквідації української автономії? Невже ми це допустимо? Закликаю всіх присутніх, хто може, їхати туди. Там початок 6-го липня. Недопустимо цього. От нехай товариш Кравчук цим займеться, якщо він український патріот. Отже, потрібно нам всім їхати туди, потрібно звернутись до ЦК комсомолу, який чомусь став спонсором цього дійства. Спонсором став і фонд культури, Лихачов, який коливається між лібералізмом і шовінізмом теж чомусь підключився до цієї акції. Головне політичне управління міністерства оборони теж хоче топтатися по нашій національній гордості.

Друге питання. Готується реакційний закон УРСР про вибори. До нас доходять чутки, що в цьому законі наші дорогі партбюрократи хочуть лишити все те найгірше, що було на недавніх виборах. УГС пропонує той принцип висування кандидатів, який був зараз застосований у Польщі. Зібрали 2-3 тисячі підписів - вносьте, будь-ласка, в списки. Треба добитися, щоб обговорення нового виборчого закону було гласним. Тільки тоді ми матимемо справжній український парламент. Ми, наприклад, УГС маємо намір виставити кандидатів в багатьох виборчих округах уже тепер.

Треба нашому РУХу чітко визначитись по відношенню до ще одного химерного свята, яке збираються зробити на нашій українській землі. Воно по своїй підступності рівне ювілею Полтавської битви. Я маю на увазі намір широко відзначити 50 річчя возз'єднання українських земель. Давайте вдумаємось. Ніхто з нас не має проти того, що ми всі разом, що ми об'єднались в одній українській землі. Але святкувати? Що ми збираємось святкувати? Прихід сталінізму? Знайомство галичан із сталінізмом? Ми збираємось святкувати окупацію окупованих Польщею земель? У нас є історичні підстави для того, щоб бути возз'єднаними. Для цього є право націй на самовизначення. Ми повинні так само, як латиші і литовці засудити пакт Молотова-Ріббентропа. А підставою нашого возз'єднання є по-перше, право корінного населення на самовизначення, і є акт злуки Західно-Української Народної Республіки з Українською Народною Республікою 22 січня 1919 року. Нікому чомусь мало того, є Потсдамські домовленості, є якісь інші, якщо хтось думає, що треба Польщі вертати ці землі. Але святкувати цей ювілей, святкувати мільйонні жертви? Згадайте, що робилося в перші дні війни. В Бориславі, наприклад, в тому будинку, де чекісти вбивали сотні людей, влаштували будинок щастя.

Щодо символіки. Символіка наша вже восторжествувала. Вся Західна Україна квітне українськими прапорами. Це неминуче прийде сюди. Нам не потрібно химерно лічити, скільки крові пролито. Бо як почнем ці підрахунки, ой не добре буде нашому теперішньому червоному прапору від таких підрахунків.

Ще одне питання. Тут нас, УГС, звинувачують за одну фразу, не відредаговану у Івана Макара, що треба ставити у кожному селі пам'ятники бандерівцям, вшанувать. Йшла мова про те, що треба ставити пам'ятники жертвам сталінського терору. Там були і КПЗУ, і Просвітяни, і студенти, і просто інтелігенція. В Нагуєвичах, наприклад, захопили свій же актив - голову колгоспу, голову сільради, директора школи. В тому числі і цей же рух. Можна поділяти чи не поділяти його логіку. Я, наприклад, багатьох моментів не поділяю. Але не можна говорити про цей рух, як про бандитський рух. Це був рух, спричинений сталінським терором. У нього пішла, його підтримала майже вся Західна Україна. У нього пішла наша молодь. Люди, які в 1939 році зустрічали Червону Армію з синьо-жовтими прапорами і квітами, в 1944 році чомусь зустріли її кулеметами / точніше не її, а енкаведистські банди/. Нікого, нічого не виправдовуючи, треба все поставити на своє місце. Ми не повинні перекреслювати цілі сторінки своєї історії. Давайте повчимось у поляків. Давайте подивимось на всі ці речі так, як вони подивились на свою армію Крайову.

І на закінчення. Ми всі знаємо, чого ми хочемо. Ми, як 50 мільйонна велика нація не хочемо кривди жодної іншої нації, жодному із тих національних меншостей, які живуть на нашій землі - ні росіянам, ні євреям, ні гагаузам, ні болгарам, яких Одеський обком партії настроює проти нас. Ми їм хочемо тільки щастя. Але ми хочемо бути повними господарями на своїй українській землі.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Летять з усіх кінців України листи до "Вісника Руху" - тепер "Вільного слова". Люди гаряче підтримують створення Руху і започатковане незалежне видання, діляться своїми думками, сумнівами, радіють і радять. "Не можу вам передати свого щастя, що нарешті тримаю в руках незалежну українську газету...Зичу вам міцних нервів і успіхів на цій ділянці ниві - ниві Правди, - пише молодий львів'янин Чікало Ігор.

"У лютому я був настроєний скептично до Руху, аж до липня картина з'ясувалась, тепер я ваш прихильник. Дуже сильна резолюція КЗУ про суверенітет, надрукована "Вісником Руху", а от з В.. Чорноволом не згоден, коли він пропонує широке співробітництво з партапаратом, бо є небезпека самим запозичити його підходи й почати діяти так само непослідовно", - така думка Дмитра Давбанька.

Ми щиро дякуємо всім читачам за підтримку.

Вільне Слово № 3

ЦЕ СТАЛОСЬ У ПОЛТАВІ

До республіканського товариства "Меморіал" звернулася велика група молоді, серед якої чимало членів цього товариства. Ярослава і Тарас Компаніченки, Лілія Клепакова, Сергій Дмитриченко та інші розповіли, що в Полтаві 5-9 липня сталися події, які нагадують "неоголошену комендантську годину". Про це ж повідомив телефоном член координаційної ради республіканського "Меморіалу" полтавець художник Іван Кожин. Людей хапали на вулицях і в магазинах, безпідставно затримували, викручували руки, били, вилучали речі, заводили до автобусів, відправляли до інших міст.

Хто і чому надавав міліції поштовх до таких дій? Справа в тому, що саме на ці дні за ініціативи об"єднання "Россия молодая" /близького до товариства "Пам"ять"/, фонду культури СРСР, товариства охорони пам"яток СРСР та інших організацій було призначено "святкування" 280-річчя Полтавської битви. На вулицях Полтави мало відбутися театралізоване дійство "во славу русского оружия".

Це - не тільки образа гідності українського народу. Таке "святкування" могло вилитися в небезпечний шовіністичний шабаш і стати одним з актів розпалювання національної ворожнечі. Адже Полтавська битва - трагічна подія в історії українського народу. Після того, як Петро І розбив війська шведів і гетьмана Мазепи, Україна втратила рештки автономії, які вона мала.

Не допустити образливого "святкування" - це питання схвилювало багатьох людей, про неможливість такої принизливої акції говорили делегати установчої конференції Народного Руху України Києва і області. Завідуючий ідеологічним відділом ЦК Компартії України Л.М.Кравчук запевнив делегатів, що дійство не відбудеться, що поставлені до відома відповідні інстанції.

До Полтави виїхали групи молоді з Києва, Львова, Чернігова, Вінниці, Харкова, Дніпропетровська, щоб покласти квіти на могили українських козаків та мирних жителів, знищених Петром І. Цих хлопців та дівчат - гостей Полтави затримували, били, вивозили до інших міст.

Присутні на черговому засіданні республіканського "Меморіалу" розцінили цю акцію як протизаконну, як порушення прав людини. Координаційні ради "Меморіалу" та Народного Руху Києва доручили своїм правовим комісіям порушити це питання в прокуратурі та Верховній Раді республіки.

СВЯТИНЯ НАРОДУ

Деякі теоретики визначають націю, як національний рух. Рух, як процес культурної, політичної самоорганізації має свої кодові символи, свій шарм соціальної революції. Відроджувана національна символіка і є таким кодом революційно-демократичного поступу, потужним каталізатором зросту самосвідомості.

Національна та громадсько-політична самосвідомість є єдиним цілісним організмом, різними гранями одного кристалу. Тому значення символіки особливо в умовах знищеної національної мови може бути унікальним.

Означаючи собою важливий компонент національної державності, вона стимулює перетворення етнографічного самоусвідомлення в національно-політичне.

Простота, краса, доступність, асоціація з вічними цінностями природи - блакитним небом, пшеничним полем викликає духовне, емоційне піднесення, особливо приваблює молодь. Тому боротьба проти символіки - це боротьба з першоосновою суверенітету народу, з першоджерелами його національного духу, це спроба розвіяти сталінським свистом апаратного солов"я-розбійника духовну основу демократії і свободи.

Подаємо звернення, зачитане і в основному схвалене на засіданні оргкомітету по проведенню установчого з"їзду РУХу, яке відбулось 8 липня 1989р.

Президії Верховної Ради УРСР

Процес відродження української національної символіки в ряді регіонів України підтримується сотнями тисяч людей. Тому будь-яке заборонне рішення стосовно національної символіки може дестабілізувати і без того вкрай напружену політичну ситуацію, створити підставу для масових переслідувань людей. Воно по-суті могло б означати лише політичну провокацію.

Лише сам народ після найширшого і вільного, неупередженого обговорення повинен вирішувати долю своїх національних символів.

УВАГА

РАХУНОК РЕСПУБЛІКАНСЬКОГО
ТОВАРИСТВА "МЕМОРІАЛ"
700596 ЖСБ Ленінського
району м.Києва.

НАША ПОСТІЙНА РУБРИКА

ЩО РОБИТИ?

Новий варіант програми Народного Руху вміщається на двадцяти сторінках. Головне ж вміщується в одній фразі: "Рух потрібний для того, щоб у Радах всіх рівнів були гідні депутати". Представницька форма демократії виправдала себе у всіх цивілізованих країнах. А гідний депутат і сам знає, чого хоче народ, і все до дрібниць йому розписувати не треба.

Головна ж особливість майбутньої виборчої кампанії - дуже велика кількість депутатських вакансій /близько 600 до Київської ради, до 200 до районних рад міста/. Вибори будуть за місцем проживання. Звідки ж взяти стільки кандидатур, якщо часто-густо ми не знаємо своїх сусідів у під"їзді? Апарат знову ж витягне пожмакані списки кандидатур, визначені парткомами за місцем роботи та запропонує нам.

Тому конче потрібні осередки НРУ за місцем проживання. Створювати їх треба зараз, бо до виборів часу не так вже й багато. Треба буде не тільки знайти та висунути гідні кандидатури, а й запропонувати представників до складу дільничних та окружних виборчих комісій. Але вибори - не єдине, що можуть робити територіальні осередки. Територіальне самоврядування за участю тих же депутатів може розв"язати багато місцевих проблем - у торговельному і медичному обслуговуванні, житловому господарстві; організацію дозвілля.

Подібні осередки вже діють на Вигурівщині-Троєщині, Мінському масиві, Відрадному, створюються в Академмістечку, на Оболоні, Теремках.

Якщо, шановні читачі, за місцем Вашого проживання такого осередка ще немає, то час розпочати роботу по його створенню. Організуйте зустрічі-звіти депутатів перед виборцями, і Ви знайдете однодумців.

Сергій ФЕДОРІВЧИК

З питань випуску газети звертайтеся:
Катерина ЗЕЛЕНСЬКА - Київ-10, вул. Січневого повстання 24 а, кв 53; 290-19-01 /понеділок, п"ятниця з 8 до 12 год./
Галина АНТОНЮК - Київ-54, вул Чкалова 79, кв. 39; 216-61-36 /понеділок, четвер з 19 до 24 год./

Над випуском працювали Катерина ЗЕЛЕНСЬКА, Олександр МОСІЮК, Галина АНТОНЮК